

Šla je od posteljice do posteljice, da je spet videla Vidka, Lenčico in Ančico. Spat je šla pa kar k mami v posteljico. Objela jo je okoli vratu in ji dolgo, dolgo pripovedovala o prelepi mami kraljici, o hudih stražnikih, o ubogem Mišlinčku in ubogi Mišlunčki; o strašni mucu maci, o grozanskem medvedu, pa o mravljincah in metuljčkih, o kresničkih in murenčkih, o roparju pajku in Cimbumu.

V hiši je tema, samo na okencih je razpeto svetlo nebo, na nebu zvezdice.

Mamica že spi. Mikica pa ji še vedno pripoveduje, kako ji je striček murenček v luknjici godel in pel Preljubo veselje, Cigan cigana vpraša, Poj poj ptiček moj —

Mamica spi; Mikica pa ji v posteljici poje — tako kakor striček murenček.

26.

Vsa okenca so modra od neba.
Pod okenci pojo ptički. Vmes
požvižgava črni kos, oj črni kos.

Mamine rožice na okencih gledajo sonček in poslušajo ptičke.

Mamina punčka pa še vedno spančka. Ročice drži pod glavico in se smeje.

Videk, Lenčica in Ančica komaj čakajo, da bi se zbudila. Saj jim bo take lepe reči pripovedovala: o Cimbumu in medvedu, o pajku in sršenu, pa o mami kraljici.

Pa mamica ne pusti, da bi jo zbudili. Ponoči se je zbudila in ni mogla dolgo časa zaspančkati.

Vsi trije stojijo okoli posteljice in čakajo, da se bo zbudila.

K. Hafner

Marjanica na izletu

Mladi fantiči in dekliči so korakali v svežem jutru po lepi, beli cesti. Junaško so stopali in veselo so prepevali:

Juhejsa, juhaha,
pomlad je že prišla.

Tako so peli mladi fantiči in dekliči. Pa kaj bi tudi ne peli, kaj bi ne bili veseli! Saj so šli na izlet — na majniški izlet.

Fantiči in dekliči so spraševali:

»Hej, bela cesta, kam nas pelješ?«

»Oj, daleč, daleč v lepi svet, prav tja do Polžjega hriba,« je odgovarjala cesta.

»In potem, bela cesta, kaj potem?«

»Potem vas sprejme moja sestrica, tiha stezica, in vas popelje na visoki in strmi Polžji hrib. O, ta je visok, dolga je pot tja gori, debelo uro boste hodili, fantiči in dekliči.«

»Ha, debelo uro, pa kaj je to!« so se smejali. »Mladi smo še, naši nahrbtniki so polni, da nas lakota ne bo trla, in z nami je naša gospodična učiteljica, ki nas bo varovala, da nas ne bosta volk in divji mož. Tri dni in tri noči bi lahko hodili, pa se ne bi bali. Hej, le veselo naprej!«

In so fantiči in dekliči veselo stopali po beli cesti, dokler niso dospeli do vznožja Polžjega hriba. Tam se je bela cesta poslovila od njih in jih izročila v varstvo tihi stezici. Stezica jih je vodila po hribu navzgor skozi senčnat gozd in ob njej je poskakoval bister potoček. Urna veverica je švignila mimo njih na košato bukev, zajček jim je prekrizal pot, nad njimi so prepevali drobni ptički in sonce na nebu se jim je klanjalo in jih pozdravljalo: Dober dan, otročiči! Kako ste pa danes zgodni!

In otroci so bili veseli, da jih sonce hvali, še urneje so jemali pot pod noge, dokler se ni mali Francek zmisлил, da je truden in je bilo treba počivati. Nehote so se odvezali polni nahrbtniki, zastonj je ugovarjala gospodična, treba se je bilo okrepčati po dolgi, naporni hoji in si nabrati novih moči za nadaljnjo težko pot. Trikrat so tako počivali, preden so prišli na vrh, kjer se je tudi stezica poslovila od njih in jih izročila zeleni trati. Zdaj se tudi gospodična ni več branila. Veselo se je oddahnila in rekla:

»Otroci, zdaj pa kar na trato in počivajte. Le vašim zobkom dajte dela. Težko že čakajo, da bodo zopet mleti.«

In beli zobje so poskočili na delo, hlasnili so po belih štrucah, po sladkih štrukljih — in so mleti in mleti, da so se mlada ličeca kar napihovala in so mlade oči zadovoljno gledale v božji svet.

Le Bajtarjeva Minka je sedela tiho in mirno poleg in njeni zobje niso imeli kaj dela. Njej mati ni mogla dati drugega s seboj kot kos kruha, ki ga je pa že med potjo pripravila.

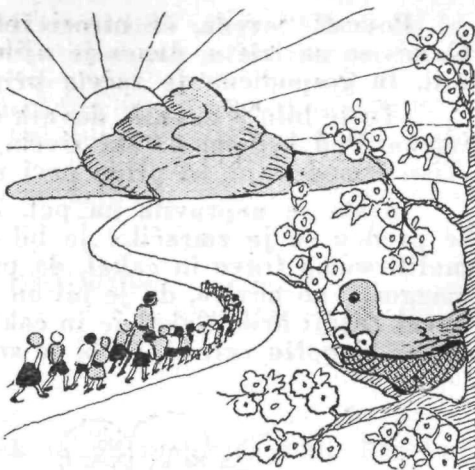
Pa jo je zagledala Marjanica, ki je bila tudi med izletniki. Že je bila pri njej in ji molila lep, sladek štrukelj: »Na, Minka, to je dala naša mama zate.«

To je bilo znamenje drugim otrokom. Kot bi mignil, so bili vsi okoli Minke in ji ponujali svoje dobrote. Ta ji je dal štruce, drugi kos sira, tretji klobaso in Jernačev Andrejček ji je stisnil celo pomarančo v roko.

Minka je bila vesela. Toliko dobrot že davno ni videla. Polovico je pojedla, polovico je pa spravila v nahrbtnik. »To bo za mamo doma,« je rekla gospodični in jo blaženo pogledala.

Potem so se otroci igrali. Škarjice so se šli brusit in skobca lovit, o beli liliji so peli in z Maričko na kamenju so jokali in plesali. Potem so bili trdni, posedli so okoli gospodične in zaprosili:

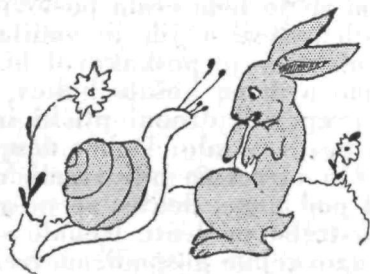
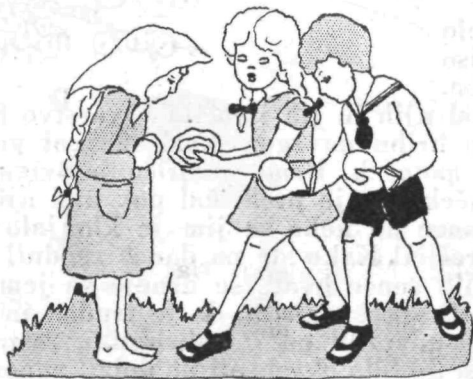
»Gospodična, povest!«

Povest! Seveda, če otroci želijo, jo gospodična mora povedati. Danes so na izletu, danes je njih dan, njihova volja se mora izpolniti. In gospodična je začela pripovedovati:

»To je bilo v davnih, davnih časih. Takrat Polžji hrib še ni imel imena. Pod hribom pa sta živela polž in zajec. In sta se domenila: 'Tisti izmed naju, ki pride prvi na vrh, bo dal hribu svoje ime.'

In sta se napravila na pot. Zajček je urno zdirjal navzgor in še preden se je zmračilo, je bil že na vrhu. Oddahnil se je, začel muliti sočno travo in čakal, da pride tudi polž za njim in mu pove zmagoslavno novico, da je bil on prej gori in se bo hrib poslej imenoval Zajčji hrib. Čakal je in čakal, prišla je noč, še zaspati ni upal, da ne bi polža zgrešil, če bi se sredi noči priplazil na vrh. Čakal je

še ves naslednji dan in potem še sedem dolgih let, pa polža ni bilo od nikoder...«

»In potem?« so vprašali otroci.

»Potem, otroci? Le počakajte, da mine sedem let, pa vam povem dalje. Kar lepo se vlezite in zaspite in ko bo sedem let minulo, vas bom zbudila.«

Otroci so ubogali, plegli so po trati in zatisnili oči. Zaspali pa niso. Naskrivaj so škilili izpod priprtih trepalnic na gospodično in čakali, kdaj bo minulo sedem dolgih let.

In je res kmalu minulo. Gospodična si je nekoliko oddahnila, se razgledala naokoli in občudovala lepo dolino, ki se je razprostirala pod Polžjim hribom. Toda tišina jo je motila, navajena je bila otroškega hrupa, dolgčas ji je postalo po drobižu in je pocukala Drobnikovega Francka:

»Hoj, sedem let je že minulo. Pokonci, zaspanci!«

Otroci so šinili kvišku, gospodična pa je pripovedovala dalje:

»No, torej, kje smo že bili? Da, da, že vem, zajček je čakal na hribu sedem dolgih let, potem pa se je naveličal. Postaral se je že, zato je dal svetu slovo in poginil.«

»In polž?«

»Polž je lezel na hrib sedem dolgih let, osmega pol. Šest zim je prespal spotoma, ko pa je minula polovica osmega leta, je prilezel

na vrh. Ozrl se je naokrog, toda zajčka ni bilo nikjer. Klical ga je, pa zajček se ni oglasil. Tedaj je polž rekel, da je on zmagal in od tistega časa je hribu ime Polžji hrib.«

»Ali živi polž še vedno na hribu?« so hoteli vedeti otroci.

»Še vedno. Kar poiščite ga. V kakem grmu ali pod kako skalo ga boste gotovo našli.«

»Ali druge živali tudi še živijo na hribu?

»Tudi.«

»Ali volk tudi?«

»Ne, tega pa polž ne pusti na svoj hrib.«

»In lisica?«

»Tudi lisica ne sme sem gori.«

»Kaj pa zajček?«

»Ta pa sme.«

»In kdo še sme?«

»Mravlje in čmrlji in murenček in pikapolonica tudi. Pravkar je ena sedla Marjanici na roko.«

Marjanica je pogledala in pobožala malo rdečo živalco. Preštela ji je pike na oblecki. Bilo jih je ravno sedem. Sklonila se je nad njo in jo vprašala:

»Povej, pikapolonica, kam bi jaz zdaj najrajši šla!«

In pikapolonica je zletela z Marjaničine roke naravnost proti dolini.

»Domov, k mami!« je rekla Marjanica. »Uganila si, pikapolonica.«

Vsi otroci pa so ponavljali: »K mami, k mami!«

»Kakor želite,« je rekla gospodična.

In otroci so povezali svoje nahrbtnike in se veselo odpravili proti domu. Ampak zdaj jih je gospodična vodila po drugi poti. Tam so prišli do znamenja, kjer je bila Marija z Jezuškom v naročju. Otroci so se usuli okoli znamenja in ker je bil ravno maj, so počastili Marijo, nebeško kraljico, in zapeli ono lepo majniško pesemco:

Marija, saj rad te imam!
Glej, svoje srce ti dam.
Kako se nam lepo smejiš,
v naročju Jezusa držiš.

Mračilo se je že, ko so prišli domov. Marjanica je bila trudna, da še večerjati ni mogla. Kar hitro se je spravila v posteljo. Preden pa je zaspala, je poklicala mamo k sebi in ji že napol v sanjah šepetala: »O mama, lepo je bilo! In veš, Bajtarjevi Minki sem dala cel štrukelj.«

Sladko je zaspala in celo noč sanjala o lepem izletu.

